

[Hans Rasmussen.]

tive presse, dette billige drilleri, der vel skal ligge heri, men som der vel ikke er nogen synderlig grund for os til at beskæftige os med. Det er dog værd at bemærke, at det var regeringen, der indbød begge arbejdsmarkedets parter til forhandling netop om de problemer, der skulle løses. Man kan vel ikke bebrejde hverken fagbevægelsen eller regeringen, at der blev forhandlet og forhandlet uden tilløb til eller forsøg på den udenomparlamentariske pression over for regering og lovgivningsmagt, som erhvervskredse, der står i hvert fald det ærede medlem hr. Erik Eriksen særlig nær, for ikke så længe siden meget groft benyttede sig af. Jeg beder de ærede medlemmer huske på den debat, der førtes i tinget i maj 1961 om støtten til landbruget. Den førtes, efter at landbruget som grov pression over for regering og lovgivningsmagt havde iværksat produktions- og afsætningsstrejke, og det erkendtes åbent her i tinget af ærede medlemmer fra partiet venstre. Det ærede medlem hr. Anders Andersen udtrykte sig således — det står i Folketingstidende 1960-61, sp. 3661 —:

„Der har ikke fra nogen side, heller ikke fra ansvarlig side, været ønske om en sådan produktionstilbageholdelse, men man må vel konstatere uden at ville uddybe denne debat, at der, som forholdene udviklede sig, ikke var mulighed for at fortsætte de forhandlinger, som var påbegyndt i landbrugsministeriet“.

De fleste i denne sal forstod nok den bemærkning på samme måde, som jeg opfattede den, nemlig at når man ikke mente, man kunne forhandle med regeringen, så var det lovligt — i hvert fald var det efter ordlyden tilgiveligt — at man brugte udenomparlamentariske metoder for at sætte sin vilje igennem over for lovgivningsmagten. Jeg understreger, at helhedsløsningen også i så henseende kom til verden efter helt andre retningslinjer, nemlig efter forhandlinger bl. a. med fagbevægelsen og uden udenomparlamentarisk pression, som en anden del af arbejdsmarkedet, det store landbrug, mente at kunne tillade sig i 1961. Og med hensyn til dette med organisationernes indflydelse, som man jo også her i debatten har været stærkt inde på,

kan der være grund til at minde om et par bemærkninger, som den konservative ordfører i samme debat, det ærede medlem hr. H. C. Toft, fremsatte:

„Man har fra organisationernes side udelukkende interesseret sig for regeringsmagtens indehavere. Det kunne da være, at organisationerne kunne have fået støtte til en politik, som de hellere ønskede, og som de også fik bedre mulighed for at få gennemført, hvis de på samme måde i det mindste havde orienteret oppositionspartierne.“

Heraf kan man, synes jeg, klart udlede 2 ting: at landbrugets organisationer forhandlede med regeringen, så længe de selv fandt det muligt, og at i hvert fald de konservative meget gerne havde stillet sig til rådighed for organisationerne. Der var dengang ikke noget med, at de konservative var ked af organisationernes magt, som man nu og navnlig under denne debat har sagt; tværtimod ville man efter udtalelserne her i folketinget netop styrke denne magt.

På denne baggrund tør det nok antydes at oppositionspartierne har fået svage kort på hånden i deres principielle betragtninger over helhedsløsningens tilblivelseshistorie.

Det er naturligt, at også den rent økonomiske politik, herunder ting som skatte-lovgivning, bunden opsparing o. lign., indgår i debatten. Der er talt så meget om en skattereform, og vi er nok alle enige om, at en sådan trænger sig på som en bydende nødvendighed. Men når den borgerlige opposition ikke synes at have andre tanker i den retning end at få beskatningen lagt mest muligt over på forbruget med det efterhånden utilsørede mål at fritage de større og de store skatteydere for en væsentlig del af den skattebyrde, de hidtil ganske selvfølgelig har måttet bære, ja, så kan der vist inden for mit parti være grund til at udtrykke den allerstørste betænkelighed. Vi er vist efterhånden mange også i denne sal, som forstår noget ganske andet ved en skattereform. Befolkningen forstår det vel på den måde, at de alle skal have lettelser i beskatningen, og så ser man stort på de stadig stigende udgifter, staten må påtage sig for at udvikle et moderne samfund.

Vi tilsigter en ordning, der gør beskatningen af landets borgere mere retfærdig,